Warszawa, 31 lipca 2023 r.

PREZES
URZĘDU KOMUNIKACJI ELEKTRONICZNEJ

FIBEE I Sp. z o. o.
Wysogotowo ul. Wierzbowa 84
62-081 Przeźmierowo

Postanowienie Nr DT.WOT.6171.119.2022.29

Na podstawie art. 158 § 1 w związku z art. 156 § 1 pkt 2 i 4 oraz art. 157 § 1 i 2 w związku z art. 126 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 775, z późn. zm.), zwanej dalej „k.p.a.", w związku z art. 206 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r. poz. 1648, z późn. zm.), zwanej dalej „Pt", po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania administracyjnego w przedmiocie stwierdzenia nieważności postanowienia Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej, zwanego dalej „Prezesem UKE", z dnia 23 czerwca 2022 r. nr DT.WOT.6171.119.2022.6, zwanego dalej „Postanowieniem z dnia 23 czerwca 2022 r.", uzgadniającego w zakresie urządzeń łączności publicznej, projekt decyzji administracyjnej Starosty Łukowskiego znak: G.6821.28.2021, ograniczającej sposób korzystania z części nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym położonej w obrębie geodezyjnym 0016 Niedźwiadka, gmina Stanin, oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka ewidencyjna nr 93 o pow. 0,33 ha, dla której Sąd Rejonowy w Łukowie prowadzi księgę wieczystą nr [redacted] zwanej dalej „Nieruchomością", poprzez udzielenie zezwolenia FIBEE I sp. z o.o. z siedzibą w Wysogotowie na realizację inwestycji polegającej na założeniu i przeprowadzeniu na Nieruchomości przewodów i urządzeń łączności publicznej, tj. kanalizacji kablowej, składającej się z wiązki mikrorurek 4xØ14/10 mm o wymiarach 29,5 mm/29,5 mm umieszczonej na głębokości 0,8 m wraz z telekomunikacyjną linią kablową, zgodnie z załącznikiem mapowym znajdującym się w aktach sprawy, w ramach projektu pn. „Wyeliminowanie terytorialnych różnic w możliwości dostępu do szerokopasmowego internetu o wysokich przepustowościach w podregionie puławskim część A".

stwierdzam nieważność Postanowienia z dnia 23 czerwca 2022 r.

Uzasadnienie

Starosta Łukowski (zwany dalej „Starostą" lub „Organem") przy piśmie z dnia 28 kwietnia 2022 r., znak: G.6821.28.2021 (data wpływu do Urzędu Komunikacji Elektronicznej: 5 maja 2022 r.), na podstawie art. 124 ust. 1b ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce

0000077409 53

nieruchomościami (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 344, z późn, zm.), zwanej dalej „u.g.n.", przedłożył do uzgodnienia Prezesa UKE projekt decyzji, znak: G.6821.28.2021, zwanej dalej „Projektem decyzji", ograniczającej sposób korzystania z części Nieruchomości, poprzez udzielenie zezwolenia FIBEE I sp. z o.o. z siedzibą w Wysogotowie (zwanej dalej także „FIBEE", „Wnioskodawcą" lub „Inwestorem"), na założenie i przeprowadzenie na Nieruchomości przewodów i urządzeń łączności publicznej.

Z sentencji Projektu decyzji wynika, że Organ, na podstawie art. 33 ust. 7 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r., poz. 733, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą z dnia 7 maja 2010 r.", art. 124 ust. 1 i 2 w związku z art. 124a u.g.n. oraz art. 104 k.p.a., po rozpatrzeniu wniosku Inwestora o wydanie decyzji w przedmiocie ograniczenia korzystania z Nieruchomości, zamierza orzec o:

1) ograniczeniu sposobu korzystania z części Nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym, o pow. 0,33 ha ha, dla której Sąd Rejonowy w Łukowie, V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą [redacted] stanowiącej współwłasność m.in. Henryki Kuryły (c. Augustyna i Aleksandry), w udziale ¾ części, która nie żyje a postępowanie spadkowe po zmarłej nie zostało przeprowadzone, poprzez udzielenie Inwestorowi zezwolenia na założenie i przeprowadzenie urządzeń łączności publicznej w związku z realizowaną inwestycją pod nazwą „Wyeliminowanie terytorialnych różnic w możliwości dostępu do szerokopasmowego internetu o wysokich przepustowościach w podregionie puławskim część A";
2) tym, że wnioskowany zakres ograniczenia sposobu korzystania z Nieruchomości w celu wykonania czynności wymienionych w pkt 1 obejmuje budowę infrastruktury telekomunikacyjnej w postaci kanalizacji kablowej składającej się z wiązki mikrorurek 4x Ø14/10 mm o wymiarach 29,5/29,5 mm układanej poziomo, na głębokości 0,8 m wraz z umieszczoną w niej telekomunikacyjną linią kablową, na części Nieruchomości o pow. 0,0004 ha pasem szerokości 0,3 m, zgodnie z mapą znajdującą się w aktach sprawy;
3) udzieleniu zezwolenia osobom upoważnionym przez Inwestora na wstęp na Nieruchomość w celu wykonania prac montażowych oraz innych czynności związanych z budową infrastruktury telekomunikacyjnej oraz eksploatację tych urządzeń zgodnie z ich przeznaczeniem w związku z realizowaną inwestycją pod nazwą „Wyeliminowanie terytorialnych różnic w możliwości dostępu do szerokopasmowego internetu o wysokich przepustowościach w podregionie puławskim część A";
4) zobowiązaniu Inwestora do przywrócenia Nieruchomości do stanu poprzedniego , niezwłocznie po zakończeniu inwestycji, a jeżeli byłoby to niemożliwe albo powodowałoby nadmierne trudności lub koszty, Wnioskodawca będzie zobowiązany do zapłaty odszkodowania;
5) tym, że ostateczna decyzja o ograniczeniu sposobu korzystania z Nieruchomości stanowi podstawę do dokonania wpisu w księdze wieczystej.

Pismem z dnia 20 maja 2022 r., znak: DT.WOT.6171.119.2022.2, Prezes UKE poinformował strony niniejszego postępowania uzgodnieniowego o przysługującym im, na podstawie art. 10 § 1 k.p.a., prawie do zapoznania się z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, a także do ostatecznego wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, w terminie 7 dni od otrzymania pisma.
Strony postępowania nie skorzystały z uprawnienia, o którym mowa powyżej.

Postanowieniem z dnia 23 czerwca 2022 r., Prezes UKE, na podstawie art. 106 § 5 k.p.a., w związku z art. 124 ust. 1b u.g.n., art. 33 ust. 7 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. oraz art. 206 ust. 1 Pt, uzgodnił, w zakresie urządzeń łączności publicznej, Projekt decyzji.

Postanowienie z dnia 23 czerwca 2022 r. doręczone zostało: FIBEE I w dniu 28 czerwca 2022 r. Przesyłka listowna polecona zaadresowana do Jana Kuryła została zwrócona z adnotacją: „Adresat nie żyje".

Prezes UKE ustali, że Jan Kuryła zmarł w dniu 27 stycznia 2022 r. w Mińsku Mazowieckim (akt zgonu nr 1412011/00/AZ/2022/803255).

Pismem z dnia 22 sierpnia 2022 r. znak: DT.WOT.6171.119.2022.166 Prezes UKE, na podstawie art. 61 § 4 k.p.a., zawiadomił strony postępowania o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie stwierdzenia nieważności Postanowienia z dnia 23 czerwca 2022 r.

Pismem z dnia 22 sierpnia 2022 r. znak: DT.WOT.6171.119.2022.17 Prezes UKE wystąpił do Sądu Rejonowego w Łukowie z prośbą o udzielenie informacji czy po zmarłym Janie Kuryła zostało wszczęte lub zakończone postępowanie spadkowe oraz o przekazanie informacji czy w ww. Sądzie zostało zarejestrowane oświadczenie spadkowe, otwarcie i ogłoszenie testamentu, protokół dziedziczenia lub nastąpił dział spadku po ww. zmarłym.

Sąd Rejonowy w Łukowie, w odpowiedzi na powyższe pismo, przy piśmie z dnia 24 stycznia 2022 r. sygn. Akt I L.Dz. 149/22 (data wpływu do UKE: 30 stycznia 2022 r.) przesłał Prezesowi UKE informację, że nie odnotowano w pływu wniosku o stwierdzenie nabycia spadku po Janie Kuryła.

Pismem z dnia 9 maja 2023 r. znak: DT.WOT.6171.119.2022.27, Prezes UKE poinformował strony postępowania o przysługującym im, na podstawie art. 10 § 1 k.p.a., prawie do zapoznania się z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, a także do ostatecznego wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, w terminie 7 dni od otrzymania pisma.

Strony postępowania nie skorzystały z uprawnienia, o którym mowa powyżej.

W związku z powyższym, Prezes UKE zważył, co następuje:

Stosownie do art. 206 ust. 1 Pt postępowanie przed Prezesem UKE toczy się na podstawie przepisów k.p.a. ze zmianami wynikającymi z Pt oraz ustawy z dnia 7 maja 2010 r.

Niniejsze postępowanie dotyczy stwierdzenia nieważności Postanowienia z dnia 23 czerwca 2023 r. , którym Prezes UKE uzgodnił w zakresie urządzeń łączności publicznej, projekt decyzji administracyjnej Starosty Łukowskiego znak: G.6821.28.2021, ograniczającej sposób korzystania z części nieruchomości, poprzez udzielenie zezwolenia FIBEE I sp. z o.o. z siedzibą w Wysogotowie na realizację inwestycji polegającej na założeniu i przeprowadzeniu na Nieruchomości przewodów i urządzeń łączności publicznej, tj. kanalizacji kablowej, składającej się z wiązki mikrorurek 4xØ14/10 mm o wymiarach 29,5/29,5 [mm] umieszczonej na głębokości 0,8 m wraz z umieszczoną w niej telekomunikacyjną linią kablową, zgodnie z załącznikiem mapowym znajdującym się w aktach sprawy, w ramach projektu pn. „Wyeliminowanie terytorialnych różnic w możliwości dostępu do szerokopasmowego internetu o wysokich przepustowościach w podregionie puławskim część A".

Zgodnie z przepisem art. 126 k.p.a. do postanowień stosuje się odpowiednio przepisy art. 105, art. 107 § 2-5 oraz art. 109-113 k.p.a., a do postanowień, od których przysługuje

zażalenie, oraz do postanowień określonych w art. 134 k.p.a. - również art. 145-152 oraz art. 156-159 k.p.a., z tym że zamiast decyzji, o której mowa w art. 151 § 1 i art. 158 § 1 k.p.a., wydaje się postanowienie.

Instytucja stwierdzenia nieważności decyzji (tu: postanowienia) została uregulowana w art. 156-159 k.p.a. Omawiana instytucja prawna stanowi nadzwyczajny środek weryfikacji decyzji administracyjnej, będący wyjątkiem od zasady trwałości decyzji, wyrażonej w art. 16 k.p.a. Zasada ta ma podstawowe znaczenie dla stabilizacji opartych na decyzji skutków prawnych, dlatego też decyzje posiadające walor ostateczności korzystają ze szczególnej ochrony, która jednak posiada wyznaczone granice. W określonych ustawowo przypadkach decyzja ostateczna (tu: postanowienie ostateczne) może zostać wzruszona. Wyznaczone przepisami k.p.a. odstępstwa od zasady trwałości decyzji ostatecznej, jako rozwiązania stanowiące wyjątek od zasady, podlegają wykładni ścisłej. Instytucja stwierdzenia nieważności służy eliminacji z obrotu prawnego jedynie takich rozstrzygnięć, które ze względu na ich kwalifikowane wady pozostają w oczywistej sprzeczności z podstawowymi zasadami państwa prawa i systemu prawnego. Wskazać również należy, przepis art. 156 § 1 k.p.a. zawiera zamknięty katalog przesłanek po spełnieniu których decyzję (tu: postanowienie) uznaje się za bezwzględnie nieważne. Jak wskazuje się bowiem w orzecznictwie sądowoadministracyjnym, *„Przesłanki stwierdzenia nieważności zostały w art. 156 § 1 K.p.a. wyliczone wyczerpująco, zatem nie mogą podlegać wykładni rozszerzającej, a powinny być interpretowane dosłownie lub nawet ścieśniająco"* (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 listopada 1998 r., sygn. akt IV SA 912/97).

Zgodnie z art. 156 § 1 k.p.a., organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji (tu: postanowienia), która:

1) wydana została z naruszeniem przepisów o właściwości;
2) wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa;
3) dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną albo sprawy, którą załatwiono milcząco;
4) została skierowana do osoby niebędącej stroną w sprawie;
5) była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały;
6) w razie jej wykonania wywołałaby czyn zagrożony karą;
7) zawiera wadę powodującą jej nieważność z mocy praw.

Ponadto, jak słusznie przyjęto w doktrynie, wady wymienione w art. 156 § 1 k.p.a. noszą znamiona wad istotnych kwalifikowanych. Wady te *„tkwią w samej decyzji i godzą w podmiotowe elementy stosunku prawnego, w jego przedmiot lub też w podstawę prawną, w wyniku czego albo dochodzi do nieprawidłowych skutków prawnych, albo do prawnej bezskuteczności decyzji administracyjnej"* (B. Adamiak J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Warszawa 2006 r. s. 720). *„Każda przesłanka z art. 156 k.p.a. rażąco naruszająca prawo powinna bezwzględnie wywoływać reakcję właściwego organu, polegającą na usunięciu z obrotu wadliwej decyzji"*. [Zbigniew Cieślak „Decyzja administracyjna, a rażące naruszenie prawa" Glosa.1995.2.4]. Zatem, organ w zakresie orzekania w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji, powinien zbadać, czy w związku z wydawaniem decyzji objętej kontrolą wystąpiła którakolwiek z przesłanek wymienionych w przepisie art. 156 § 1 pkt 1-7 k.p.a.

Organem właściwym do stwierdzenia nieważności decyzji (tu: postanowienia), która została wydana przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze jest, jak wynika z art. 157 § 1 k.p.a., organ, który wydał tę decyzję (tu: postanowienie). Postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji (tu: postanowienia) wszczyna się na żądanie strony lub z urzędu (art. 157 § 2 k.p.a.), zaś przedmiotem tego postępowania jest badanie

przez organ administracji istnienia przesłanek, o których mowa w art. 156 § 1 k.p.a. Postępowanie rozpoznawcze w sprawie o stwierdzenie nieważności decyzji (tu: postanowienia) powinno być prowadzone zgodnie z przepisami k.p.a. regulującymi postępowanie przed organem I instancji, tak jak w każdej nowej sprawie indywidualnej prowadzonej przez organ administracji publicznej. Oznacza to, że organ zobowiązany jest do stwierdzenia nieważność decyzji (tu: postanowienia) lub wydania tej decyzji (tu: postanowienia) z naruszeniem prawa w takim zakresie, w jakim ustali występowanie, co najmniej jednej z określonych w art. 156 § 1 k.p.a. wad tej decyzji (tu: postanowienia), bez względu na granice żądania zgłoszonego przez stronę (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 kwietnia 2008 r., sygn. akt II OSK 390/07, LEX nr 468719). Wskazać również należy, iż właściwy organ orzeka o stwierdzeniu nieważności badanej decyzji (tu: postanowienia), tylko wówczas gdy stwierdzi, iż wystąpiła jedna z przesłanek ściśle określonych w art. 156 § 1 k.p.a. i jednocześnie nie zachodzi żadna z negatywnych przesłanek stwierdzenia nieważności określonych w art. 156 § 2 k.p.a., a więc nie upłynął termin dopuszczalności stwierdzenia nieważności badanego rozstrzygnięcia, ani też rozstrzygnięcie to nie wywołało nieodwracalnych skutków prawnych. Jednocześnie należy podkreślić, iż organ administracji publicznej orzekając w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnej (tu: postanowienia) rozstrzyga wyłącznie co do nieważności decyzji (tu: postanowienia) albo wydania jej z naruszeniem prawa, a nie jest władny rozstrzygać o innych kwestiach dotyczących istoty sprawy (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 17 stycznia 2011 r., sygn. akt 1849/10, LEX nr 954376).

Stosownie natomiast do treści art. 158 § 1 k.p.a., rozstrzygnięcie w sprawie nieważności decyzji (tu: postanowienia) następuje w drodze decyzji (tu: postanowienia). Na podstawie tego przepisu organ wydaje decyzję (tu: postanowienie) o stwierdzeniu nieważności, odmowie stwierdzenia nieważności lub stwierdzenia wydania decyzji (tu: postanowienia) z naruszeniem prawa (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 września 1999 r., sygn. akt IV SA 1400/97, LEX nr 47895).

Jak wynika z akt sprawy, przesyłka listowna polecona, zawierająca Postanowienie z dnia 23 czerwca 2022 r. i zaadresowana na Jana Kuryła, została zwrócona do UKE przez operatora pocztowego tj. Pocztę Polską S.A. z adnotacją „Adresat nie żyje". Jak ustalił Prezes UKE w trakcie niniejszego postępowania, Jan Kuryła zmarł dnia 27 stycznia 2022 r. w Mińsku Mazowieckim. Zatem Postanowienie z dnia 23 czerwca 2022 r. zostało wydane przez Prezesa UKE w stosunku do osoby nieżyjącej w dacie wydania tego postanowienia.

W tym miejscu należy wskazać, że zgodnie z art. 29 k.p.a., *„Stronami mogą być osoby fizyczne i osoby prawne, a gdy chodzi o państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne i organizacje społeczne - również jednostki nie posiadające osobowości prawnej"*. Przepis art. 29 k.p.a. określa zatem podmioty, które mają zdolność administracyjnoprawną, tj. prawną możliwość występowania jako strona w postępowaniu administracyjnym. W doktrynie podkreśla się, że *„Konstrukcja zdolności administracyjnoprawnej nie ma jednak wymiaru wyłącznie "procesowego". Posiada ją ten, kto dysponuje zdolnością bycia podmiotem praw i obowiązków, o których rozstrzyga się przez wydanie decyzji administracyjnej w oparciu o normy prawa materialnego. A więc każdy podmiot, który potencjalnie, ze względu na swój interes materialnoprawny, może stać się stroną stosunku administracyjnoprawnego nawiązanego w oparciu o decyzję administracyjną, będzie uprawniony do występowania w postępowaniu administracyjnym jako strona"* (A. Matan, Komentarz do art. 29 Kodeksu postępowania administracyjnego, LEX). Tym samym, stroną postępowania administracyjnego może być osoba fizyczna, jeżeli ma zdolność do bycia podmiotem praw

i obowiązków czyli posiada zdolność prawną. Przepis art. 30 § 1 k.p.a. wskazuje, że zdolność prawną stron ocenia się według przepisów prawa cywilnego. Natomiast w myśl art. 8 k.c., *„Każdy człowiek od chwili urodzenia ma zdolność prawną"*. Zdolność kończy się z chwilą śmierci (por. T. Sokołowski, Komentarz do art. 8 Kodeksu cywilnego, LEX). Z powyższego wynika zatem, że status strony przysługujący osobie fizycznej wygasa z chwilą śmierci. W konsekwencji, w stosunku do osoby zmarłej nie można wszcząć ani prowadzić postępowania, nie mogą też być do niej kierowane w danej sprawie rozstrzygnięcia.

W judykaturze i w doktrynie przyjmuje się, że w przypadku gdy doszło do wydania decyzji w stosunku do osoby zmarłej, to taka decyzja jest obarczona wadą nieważności (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 21 sierpnia 2008 r., sygn. akt II OSK 952/07, LEX nr 496188; Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. B. Adamiak, J. Borkowski, wyd. CH Beck 2011, str. 200). Naczelny Sąd Administracyjnego w wyroku z dnia 27 kwietnia 2010 r. (sygn. akt I OSK 901/09, LEX nr 595601) stwierdził, że *„prowadzenie postępowania administracyjnego w stosunku do osoby zmarłej i wydanie decyzji ocenione być musi jako rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 K.p.a. Jest to bowiem uchybienie, w wyniku którego powstają skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia praworządności. W stosunku do osoby zmarłej nie można wszcząć postępowania i wydać decyzji. Gdyby zaś doszło do wydania decyzji w stosunku do osoby zmarłej należy przyjąć, że jest ona obarczona wadą nieważności i nie wywołuje skutków prawnych"*. Z kolei w wyroku z dnia 27 października 2011 r. (sygn. akt I OSK 1876/10, LEX nr 1069629) Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że *„na ocenę o zaistnieniu wad, o których mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. nie ma wpływu to, czy organ wiedział o śmierci stron postępowania. Powołany przepis w ogóle nie nawiązuje do wiedzy organu o okolicznościach skutkujących nieważnością decyzji"*. Zgodnie zaś z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 października 2011 r. (sygn. akt II GSK 1056/10, LEX nr 1070197): *„'Rażące naruszenie prawa', o którym mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., stanowi podstawę stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznej, w sytuacji gdy treść decyzji pozostaje w wyraźnej sprzeczności z przepisami prawa (cechą rażącego naruszenia prawa jest więc to, że treść decyzji pozostaje w oczywistej sprzeczności z treścią stosowanego w sprawie przepisu prawa, co wynika z prostego ich zestawienia i nie stanowi konsekwencji błędu w wykładni prawa, ale o jego przekroczenia w sposób jasny i niedwuznaczny) i gdy charakter tego naruszenia powoduje, że decyzja taka nie może być akceptowana jako akt wydany przez organ praworządnego państwa"*.

Ponadto w wyroku z dnia 11 marca 2008 r. (sygn. akt I OSK 1959/06, LEX nr 505429) Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że *„organ pierwszej instancji wydając decyzję skierował ją do osoby zmarłej co niewątpliwie stanowi rażące naruszenie prawa o jakim mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., jak też wskazuje na wystąpienie przesłanki nieważnościowej o jakiej mowa w art. 156 § 1 pkt 4 i 5 k.p.a. (skierowanie decyzji do osoby nie będącej stroną w sprawie, jak też była niewykonalna)"*. Natomiast w wyroku z dnia 21 sierpnia 2008 r. (sygn. akt II OSK 952/07, LEX nr 491688) Naczelny Sąd administracyjny wskazał, że *„gdyby doszło do wydania decyzji w stosunku do osoby zmarłej - należy przyjąć, że decyzja ta jest obarczona wadą nieważności (art. 156 § 1 pkt 2, 4 i 5 k.p.a.), albowiem została skierowana do osoby nie będącej stroną w sprawie (zmarłej przed lub w trakcie postępowania), była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność miała charakter trwały. W konsekwencji taki akt zostałby wydany z rażącym naruszeniem prawa, a tym samym nie wywołałby skutków prawnych"*.

Prezes UKE wziął również pod uwagę, że *„w przypadku gdy jako stronę oznaczono podmiot, który nie był i nie może być stroną postępowania, bowiem postępowanie nie dotyczyło jego*

interesu prawnego lub obowiązku, to taka decyzja jest obarczona wadą, o której mowa w art. 156 § 1 pkt 4 K.p.a. W przypadku zaś wielości stron postępowania, oznaczenie jako strony osoby, która nie jest i nie może być stroną, powoduje kwalifikowaną wadę decyzji także wówczas, gdy pozostałe strony są oznaczone prawidłowo. Organ administracji publicznej jest obowiązany oznaczyć wszystkie strony postępowania. (...) Jeżeli bowiem dany podmiot ma status strony postępowania, to bez względu na przyczyny uzyskania takiego statusu, powinien być wymieniony w decyzji administracyjnej jako strona postępowania" (uzasadnienie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 czerwca 2008 r., sygn. akt II OSK 674/07, LEX nr 467518).

Mając na uwadze powyższe, Prezes UKE stwierdził, że Postanowienie z dnia 23 czerwca 2022 r. obarczone jest wadą nieważności w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 i 4 k.p.a., zostało bowiem wydane z rażącym naruszeniem przepisu art. 8 k.c. w związku z art. 30 § 1 k.p.a., przyznającego zdolność prawną tylko i wyłącznie osobom żyjącym. Jan Kuryła nie mógł być stroną ww. postępowania, bowiem jako osoba zmarła nie posiadał zdolności prawnej, o której mowa w art. 8 k.c. w związku z art. 30 § 1 k.p.a. Tym samym, w niniejszym przypadku doszło do oczywistego naruszenia prawa (tj. art. 8 k.c. w związku z art. 30 § 1 k.p.a.), w wyniku którego, zgodnie z przytoczonym powyżej orzecznictwem, powstały skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia praworządności (tj. wydanie postanowienia w stosunku do osoby zmarłej). Zauważyć zatem należy, że Postanowienie z dnia 23 czerwca 2022 r., kończące postępowanie uzgodnieniowe Prezesa UKE, zostało skierowane do osoby nieżyjącej tj. Jana Kuryła. Zatem, przedmiotowe rozstrzygnięcie zostało skierowane do osoby nie będącej stroną w sprawie (art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a.). Z chwilą śmierci prawa i obowiązki majątkowe zmarłego przechodzą bowiem na jego spadkobierców (zob. art. 922 § 1 k.c.). Zauważyć przy tym należy, że zgodnie z informacjami Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 24 stycznia 2022 r. sygn. Akt I L.Dz. 149/22, że po zmarłym Janie Kuryła nie toczyło się postepowanie o stwierdzenie nabycia spadku stwierdzić należy, że w niniejszej sprawie nie jest możliwe ustalenie kręgu spadkobierców po zmarłym Janie Kuryła.

Ponadto, Prezes UKE uznał, że nie zaistniały przesłanki negatywne stwierdzenia nieważności decyzji (tu: postanowienia), o których mowa w art. 156 § 2 k.p.a., tj. upływ czasu i nieodwracalne skutki prawne. Przedmiotowe rozstrzygnięcie (Postanowienie z dnia 23 czerwca 2022 r.) zostało bowiem wydane w dniu 23 czerwca 2022 r., wobec czego od dnia jego wydania nie upłynęło dziesięć lat. Postanowienie z dnia 23 czerwca 2022r. nie wywołało też nieodwracalnych skutków prawnych. Nie wystąpiła bowiem sytuacja, w której nie jest możliwe przywrócenie poprzedniego stanu prawnego z uwagi na to, że przestał istnieć przedmiot, którego prawo dotyczyło lub podmiot, któremu prawo przysługiwało, utracił zdolność do zachowania tego prawa albo nastąpiła zmiana stanu prawnego, np. wygasła instytucja stanowiąca źródło prawa (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 listopada 1987 r., sygn. akt I SA 1406/86, ONSA 1987, nr 2, poz. 81: *„Nieodwracalność skutków prawnych (art. 156 § 2 in fine k.p.a.) oznacza w szczególności sytuację, w której poprzedni stan prawny nie może zostać przywrócony, gdyż przestał istnieć przedmiot, którego prawo dotyczyło, lub też podmiot, któremu prawo przysługiwało, utracił zdolność do zachowania tego prawa albo wygasła instytucja stanowiąca źródło prawa"*.

Biorąc pod uwagę przedstawione powyżej wyjaśnienia Prezes UKE zdecydował o stwierdzeniu nieważności Postanowienia z 23 czerwca 2022 r.

POUCZENIE

Niniejsze postanowienie strona może zaskarżyć w drodze wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, skierowanego do Prezesa UKE w terminie siedmiu dni od dnia doręczenia (art. 106

§ 5 w związku z art. 127 § 3, art. 141 § 2, art. 144 k.p.a. oraz art. 206 ust. 1 Pt), albo wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie bez skorzystania z prawa zwrócenia się do Prezesa UKE z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie wnosi się za pośrednictwem Prezesa UKE w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia postanowienia, na podstawie art. 3 § 2 pkt 2, art. 13 § 2, art. 50 § 1, art. 52 § 3, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 259, zwanej dalej „Ppsa").

Od skargi na niniejsze postanowienie, wszczynającej postępowanie przed sądem administracyjnym, pobiera się wpis stały w wysokości 100 zł, na podstawie § 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2021 r., poz. 535) w związku z art. 230 Ppsa.

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych albo przyznanie prawa pomocy stosownie do przepisów Działu V Rozdział 3 Ppsa.

z up. Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej
Dyrektor Departamentu
Techniki

Tomasz Karamon

Otrzymuje:

[redacted]
Pełnomocnik FIBEE I Sp. z o.o.
[redacted]

Do wiadomości:

Starosta Łukowski
ul. Piłsudskiego 17
21-400 Łuków